

gørelse af 8. Juni 1863 udtaltes, at Afgørelsen af Forfatningsspørgsmaalet stod i saanøje Sammenhæng med Spørgsmaalet om Islands finansielle Stilling, at det kun kunde afgøres sammen med dette.

Det var nemlig ikke alene om selve Grundprincipperne for Islands statsretlige Stilling, at Meningerne i Kongeriget og paa Island var stærkt divergerende. Ogsaa om det finansielle Mellemværende mellem Island og Danmark var Striden standende, og en i denne Anledning nedsat Kommission af 1861 bragte ikke Striden ud af Verden, idet Kommissionen, hvori Arkivar Jon Sigurdsson havde Sæde, ikke kunde enes om en fælles Indstilling, men delte sig i 3 Mindretal.

Dog var der Enstemmighed for Ønskeligheden af at udsondre Islands Finanser fra Kongerigets og i Forbindelse hermed ændre Landets politiske Forhold saaledes, at Styret fik en mere stedlig Karakter og udstyredes med tilstrækkelig Myndighed til at optræde med behørigt Ansvar og Magt overfor Altinget og Embedsmændene, ligesom alle Medlemmer ogsaa var enige om, at en paa detailleret Afregning grundet Opgørelse af det finansielle Mellemværende mellem Island og Kongeriget var umulig, idet Finanserne i flere Hundrede Aar havde været sammenblandede.

Men med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor stort et aarligt Tilskud der af den danske Statskasse skulde ydes Island, kunde Enighed ikke opnaas.

Regeringens Forhandlinger med Altinget førte ikke til noget Resultat, idet et Altinget i 1865 forelagt Udkast til Lov angaaende en forandret Ordning af det finansielle Forhold mellem Island og Kongeriget, som det var Hensigten, naar Altingets Betænkning var indhentet, at forelægge for Rigsdagen, ikke fandt Tilslutning paa Altinget. Dette vedtog nemlig at fraraade, at Udkastet ophøjedes til Lov i den foreliggende Form, væsentlig fordi Altinget ikke „kunde afgive nogen Stemme med Hensyn til Udsondringen af de islandske Finanser, uden at denne forelaa i Forbindelse med Landets Forfatningssag i dens Helhed“, og man androg samtidig om, at Tilsagnet af 23. September 1848 maatte blive opfyldt.

Da der ved Forordning af 6. Januar 1857 var indført lige saa fri Valgret og Valgbarhed til Altinget som den ved Valgloven af 28. September 1849 for den særlige Forsamling hjemlede, forelagde Regeringen i 1867 for Altinget Udkast til Forfatningslov for Island, som med forskellige ikke uvæsentlige Ændringer fandt Tingets Tilslutning. Hovedændringen var den, at den foreslaaede Lokalregering skulde gøres til en egentlig Regering, idet ikke alene Ministeren, men ogsaa Lokalregeringens Medlemmer skulde være ansvarlige for Regeringens Førelse og de sidste kunne sættes under Anklage af Kongen eller Altingets nederste Afdeling ved en Landsret, hvis Ordning var udskudt til senere Lov.

Forslagets Bestemmelser om, at Kongen skulde kunne fastsætte Størrelsen af Islands Bidrag til de fælles Statsfornödenheder, og at Islands Deltagelse i den fælles Forvaltning og Lovgivning skulde fastsættes ved Lov, ændredes til, at Kongen og Altinget i Forening ved Lov skulde træffe Bestemmelse i begge Henseender.

Da det i Lovforslagets Motiver var meddelt, at det ikke vilde kunne tilstedes Altinget at rokke ved de i Udkastet indeholdte Bestemmelser om Islands statsretlige Stilling i Riget, saaledes som denne i Løbet af de sidste 6 Aarhundreder havde udviklet sig og, dette ved Altingets Ændringer efter den danske Regerings Mening skete, besluttede man i Overensstemmelse med Altingets subsidiære Indstilling at udskrive nye Valg til Altinget og forelægge dette et revideret Forfatningsudkast.

For samtidig hermed at kunne imødekomme Altinget i Henseende til et ved Lov fastsat Tilskud fra den danske Statskasse til Island, indbragte Regeringen da Sagen for Rigsdagens Forum ved et Udkast til Lov om Islands Finansvæsen. Under